

μᾶς, τὸ ἀλογόν της τοῦ ὁποίου τὰ σκέλη τρέμουν, καί, κύπτουσα, ὑπὸ τὴν ὥχραν τῶν ἀστρων λάμψιν, προσδύλεται μὲ μειδίαμα οἴκτου, τὸν ἄνδρα νὰ πίπτῃ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, τείνων πρὸς αὐτὴν τὰς καταξεδισμένους τὸν ἀγκάλας. Μ'.

Η ΦΡΕΑΤΤΥΣ

(ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ)

Ὡρα ὅτε τὸ ψῦχος μὲ ἀναγκάζει νὰ περιβάλλωμαι τὴν ρωσικὴν γοῦν-
ναν μου—ἀρχαῖον λείψανον χρυσῆς ἐποχῆς—καὶ ἡ βροχὴ τυμπανίζει τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων μου, μοῦ ἔρχονται ζωηρότεραι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ θέρους. Καὶ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἡμέραν ὅτε ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸ παμμέγιστον αὐτὸ κα-
βουρδιστήρι, ὅπερ καλεῖται Ἀθῆναι, μετεφέρθημι εἰς τὴν ὑψηλὴν, τὴν ἀσπρογελάδα μὲ ὄλην τὴν τὴν ξηρότητα Φρεαττύν. Ὁ μπάτης; μοῦ φαίνεται ἀκόμῃ ὅτι διώκει ἐλαφρῶς τὰ ἀφρίζοντα κυμάτια τοῦ πελάγους, λούει ὅλας τὰς ἀκτὰς, καὶ δίδει νέαν ἔντασιν εἰς τὸ παραλυθὲν ὑπὸ τοῦ καύσωνος νευρικὸν σύστημα καὶ νέαν στερεότητα εἰς τὰς πλαδαρθεύσας ἀρκας. Κρίμα ποῦ δὲν εἶμαι ποιητής! θὰ ἔγραφα ἓνα ὁλόκληρον ὕμνον εἰς αὐτὸν τὸν ἀθάνατον ἄνεμον. τὸν διεισδύοντα διὰ τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου μου ἄγνόν, ἄνευ οὐδενὸς μικροοργάνισμοῦ, γεμάτων ἰδίου, γεμάτων θαλασσινὴν ἀλμύραν, ἣν ἠντλησεν ἀπὸ τὰ γαλανά νερά τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ μοῦ τὴν φέρει ἐντὸς τοῦ μικροῦ μου δω-
ματίου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τὰς Ἀθῆνας σκάζει ὁ τσίτζικας. Ἀ, τρελλομπα-
της, κρίμα εἰς τοὺς ποι τὰς μας ποῦ δὲν ἐνόησαν τὴν χάριν σου καὶ δὲν σὲ ἐτρα-
γοῦδισαν. Ἐγὼ χωρὶς νὰ γράψω στίχους, σοῦ ἐκφράζω τῆς εὐγνωμοσύνης μου τὴν πατινάδα.

Ἀλλὰ ποίας μεταμορφώσεις ὑπέστη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡ θάλασσα! Τὴν αὐγὴν ἐφαί-
νετο ὡς λεῖα πλάξ θαπφείρου. Ἦδὴ ἤρ-
ξατο νὰ ἀνακυματίζεται. Κατ' ἀρχὰς ἐφα-
νη ὡς πανταχόθεν ραγισθὲν κάτοπτρον καὶ μυρία ἀκτίνες τοῦ ἡλίου συνθλάμε-
ναι ἐπὶ ἐκάστου κυματίου ἀνέδιδον ἁδα-
μαντίνους μαρμαρυγὰς, αἵτινες βαθμυδὸν ἐξηλεῖθοντο καὶ ἤρχίζον κανονικῶς μετα-
βαλλόμεναι εἰς κύματα, ἅτινα τρέμοντα ἐκ τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀνέμου, πεφοδισμένα ὡς πτηνὰ κινηγομένα, ἐπιπτον καὶ ἐ-
θραύοντο κάτωθεν τοῦ παραθύρου μου. Αἰσθάνομαι ἀκόμῃ τὴν ἐλαφρὰν πάχνην τῶν ὑγραίνουσάν με.

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ πνέει πλέον μπά-
της? οἱ διερχόμενοι εἰς τὴν παραθαλασ-
σίαν ταύτην ἐξοχὴν ἐφινωχάζουσιν. Κρα-
τῶ τὴν Χαλιμᾶν καὶ ροφῶ τὰ παραμύθια
της ὡς θὰ ἐρρόφον τὸ σερμπέτι καμ-
μῖας μελανοφθάλμου χανουμίσσης. Τί ἀ-
πόλαυσι, εἶνε αὐτή, νὰ ἀκούῃς κάτωθεν
σου ροχθοῦν τὸ κύμα, καὶ νὰ εἰσπνέῃς
γλυκυτάτας σελιόδας τῆς ἀθανάτου Χαλι-
μᾶς. Ἀλλὰ αἱ ὦραι παρέρχονται ταχεῖαι,
ὡς αἱ πρωῖναι σκιαί, ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ
ἡλίου. Ὁ ἥλιος ὑποκλίνει πρὸς τὴν δύ-

σιν· ὁ μπάτης? βαθμυδὸν καταπαύει,
καὶ τὰ κύματα καταπραῦνονται. Μακρὰ
σκιαὶ ἐκτείνονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης χρω-
ματίζουσαι βαθύτερον τὴν κυανωθεῖσαν
γαλαοόπετραν θάλασσαν. Αἱ θύραι καὶ τὰ
παραθύρα ἀνοίγονται. Κεφαλαὶ προβά-
λουσιν. Χαρίεντα στόματα ὑπομειδῶσι
καὶ οὗο ξανθαὶ ἀγγλίδες, γειτόνισσαι μου,
ραδινὰ καὶ ροδόλευκοι κατέρχονται ἐπὶ
τοῦ βράχου, ἔνθα δίοπος τοῦ λιμεναρ-
χείου κατεδίωκε τὰ ἡλιοκατ' χαμῆνια
τοῦ Πειραιῶς, τὰ ἀπὸ πρωίας μέχρις ἐσπέ-
ρας κολυμβόντα ἐκεῖ παρὰ τὸν ἐρημον
βράχον. Τὰ κακόμοιρα, τὰ κατέλαθεν ἀ-
πριδοκλήτως, ἤρπασε τὰ ρούχα τῶν καὶ
τὰ ἐπέταξεν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτὰ δὲ
φοδούμενα τὸν κροταλίζοντα βούρδου-
λάν του, κατέψυγον ὁλόγυμνα ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ, ἥτις χρησιμεύει ὡς περίπατος,
καὶ ἐκεῖθεν ἀναμένουν τὴν ἀναχώρησιν
τοῦ ναύτου, ἵνα ἀγρεύσωσιν ἐκ τῆς θα-
λάσσης τὰ ὡς ἀπομνήρια ναυαγίου ἐπι-
πλέοντα ἐνδύματά των. Ἀλλ' ὁ δίοπος
δὲν ἀπομακρύνεται. Ἐκεῖ ὀπισθεν βρα-
χίσκων ἀνεκάλυψε δύο ἄλλους, ἄνδρας
τούτους, ἐν τάχει ἐνδυομένους, ἐξαγρι-
ται ὁ αἰδήμων ναύτης καὶ βροντοφωνεῖ.

— Βρὲ δὲν ντρεπόσαστε οὐεὶς κοτζί μου
γαϊδούρια νὰ κολυμπᾶτε ἀπάνου στὴν
πρώτη σκάλλα;

— Δὲν ἐγνωρίζαμε, κύριε ναύτη, πῶς
ἐμποδίζεται.

— Βρὲ τί κύριε ναύτη καὶ κύριε ναύτη.
Βρὲ δὲν σὰς τύπτει ἡ συνείδησις ἡ θέλε-
τε νὰ πάρω τὸ κουπὶ νὰ τὸ σπάσω στὴ
ράχι σας;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ στιβαρὸς δίοπος ἐδεί-
κνυεν ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρ-
μὴν τὴν ἀπειλήν του, οἱ λαοῦμενοι ἐτρα-
πησαν εἰς φυγὴν φέροντες ἀκόμῃ τὰ ἐ-
σώρρουχα των, ἵνα συμπληρώσωσι τὴν
ἀμφιεσίν των, ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτε-
ρα τῆς κόπης τοῦ ναύτου. Τὴν στιγμὴν
ἐκείνην αἱ ροδαλαὶ ἀγγλίδες βλέπουνται
τοὺς δραπετάς κολυμβητὰς μὲ τὴν ἀτι-
μέλιτον ἀμφιεσίν των, παρέρχονται κλει-
οῦσαι τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ψιθυρίζουσαι:

— Σόκιν, σόκιν.

Ἐνῶ ὁ δίοπος ἀπομακρύνεται καὶ οἱ
λαοῦστροι ἀγρεύουν τὰ ἐνδύματά των ἐν
τῇ θαλάσσῃ.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε πλέον. Εἰς τὸν σύ-
ρανὸν φαίνονται οἱ μεγαλειότεροι τῶν ἀ-
στέρων, ὁ δὲ μικρὸς πορθημεῦς μου, ὁ
Τριαντάφυλλος, ἀναμένει ἵνα μὲ μεταφέ-
ρῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τῆς Φρεατ-
τύος. Σιγά, σιγά ἡ λέμβος σχίζει τὴν
θάλασσαν καὶ χωρεῖ πρὸς τὸν ἕτερον ὀρ-
μίσκον, ἔνθα ὁ τετράγωνος βουφῶνος Κρά-
καρης ἐστῆσε τὰ λουτρά του. Αὐτὴ ἡ
ἱστορία τῆς διαπορθημέσεως ἐπαναλαμ-
βάνεται ἀνὰ πᾶσαν νύκτα. Μετεβλήθη
εἰς Λεάνδρον χωρὶς νὰ ζητῶ ἐπὶ τῆς ἀ-
ποτόμου ἀκτῆς τὴν ἀφρόπλαστον Ἡρώ-
μον. Ἡρώα τοιαύτης ἐρωτικῆς διαπορ-
θημέσεως δὲν μὲ ἠξίωσεν ἡ μοῖρα. Ἀλλ'
ἂν δὲν μὲ ἀναμένει ἡ Ἡρώ μὲ ἀναμένει
γελαστὴ ὁμάς φίλων, συμπαθεῖς κύριοι
καὶ συμπαθέστεραι κυρίαί, χοροστατοῦν-
τες τοῦ κ. Ξ. Παρρά. Ἀφίνουσιν εἰς πᾶ-
σαν ἀφίξίν μου ἐν ἐπιφώνημα ὑψηλότε-

ρον τηλεγραφικοῦ στυλίου καὶ ἐξαντλοῦ-
σι τὴν προμήθειαν τῶν καλαμπουριῶν
τῶν εἰς βάρος τοῦ ρέγγοντος ἐπὶ τοῦ ἐ-
ξώστου του, ὡς παράφωον ὡς κλαπαδῶρα,
κ. Μισίου.

Ἰδοὺ τὴν ἡ Φρεαττὺς. Ἀπότομος καὶ
ὠραία παραλία.

Ὅταν ἤμην ἀκόμῃ παιδίον δὲν εἶχε κα-
τασκευασθῇ ἀκόμῃ ὁ εὐρύς ἐκεῖνος δρό-
μος της, οὔτε εἶχον ἐγερθῇ αἱ κομψαὶ ἐ-
παύσεις αἱ χρησιμεύουσαι ὡς θερινὰ ἐν-
δαιτήματα πλήθους οἰκογενειῶν ἐκ τῆς
πρωτευούσης. Ὀλόκληρος ἡ ἀκτὴ ἦτον
ἐν ξηροδοῦνι, ὁ μικρὸς ὀρμίσκος ἦτο ἐγ-
καταλειμμένος καὶ ἔρημος. Οὐδέποτε
ἐπλησίαζε πλοίαριον ἀλιευτικόν. Ἐπὶ τοῦ
βράχου εἶχε φυτευθῇ ξυλόπηκτον παρά-
πηγμα, μικρὸ καφύενεδάκι, εἰς ὃ ἡ-
δύνασο νὰ εὕρῃς ἀρχαῖα ζαχαροκούλουρα
καὶ ἀπολιθοθέντα τινα μπακλαβάν. Ἡ
ἀκτὴ αὕτη δὲν ὀνομάζετο Φρεαττὺς. Ἐ-
φερεν ἐν ὀνομα ὅπερ οὔτε εὐόσμον οὔτε
εὐκόσμον ἦτο. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔλαβεν ἐκ
τινος παρὰ τὴν θάλασσαν φρέατος τοῦ ὀ-
ποίου τὸ ὕδωρ ἐχρησίμευεν ὡς πρόχειρον
φάρμακον εἰς τὴν δυσκοιλιότητα. Ἐπει-
δὴ δὲ τὸ ὄνομα καμμιὰ φορὰ καταστρέ-
φει τὸ πρᾶγμα, ἡ καὶ μὲν ἡ Φρεαττὺς ἡ-
δικεῖτο πολὺ ἐκ τοῦ ὀνόματός της. Αἰ-
φνης ἡμέραν τινα κάποιος καθηγητὴς τοῦ
γυμνασίου τῆς ἐκδόλῃσε δὲ σπερινόν
της ὀνομα, ἔκτοτε δὲν ἤργησε νὰ ἀλλάξῃ
καὶ μορφήν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει πολλάκις
καὶ μὲ τὰς γυναῖκας. Εἶχα γνωρίσῃ μίαν
πτωχὴν κόρην Τριανταφυλλίαν καλουμέ-
νην· οὐδεὶς ἐγύριζε νὰ τὴν κυτᾷ. Μετά
τινα καιρὸν ἐπονομάσθη μὰ μὲ ἐλ Ρόζα
καὶ ἐξαφνα ἔγινε περιδόντος, ὅτε δὲ τὴν
εἶδον ἡμέραν τινα ἐπὶ δίδρου ἐποχουμέ-
νην, ἔτριβον μέχρι ἀποκινηθῆσεως τοὺς
ὀφθαλμούς μου ἵνα ἀναγνωρίσω ὑπὸ τὴν
εὐπτερον χρυσδαλίδαν, τὴν προχθεσινὴν
τοῦ δρόμου κάμπην. Ὅ, τι συνέβη εἰς τὴν
Τριανταφυλλίαν τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ διὰ
τὴν Φρεαττύν. Ἠλλάξε ὄνομα τὸ ξηρο-
δοῦνι ἤρχισε κατοικοῦμενον. Κύριός τις
ἐκ Ρωσσίας ἐπανελθὼν οἰκοδόμους οἰκίας
τινας, εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην, μετ' ὀλί-
γον δὲ κλητὴρ τις βαρυνθεὶς νὰ ἐπαγγέ-
λεται τὸν δημόσιον εὐταξίαν καὶ φιλοδο-
ξήσας νὰ φορέσῃ τὸν σκούφον τοῦ νεω-
κόρου, ὠκοδόμησε μικρὸν ναῖσκον, τὸν
ἅγιον Βασίλειον, περὶ τοῦ ναῖσκου δὲ
τούτου, ὡς κοτόπουλα περὶ τὴν κλῶσαν,
ἤρξαντο οἰκοδομοῦμενα μικρὰ σπιτόπου-
λα. Μετ' ὀλίγον τὰ μικρὰ διεδέχθησαν
μεγάλα, καὶ σήμερον βλέπεις ἓνα ωραιό-
τατον συνοικισμόν μὲ λαμπρὰς ἐπαύσεις,
ἐχούσας ὅλα τὰ ἀγαθὰ πλὴν ὕδατος καὶ
ψυτείας, καθ' ὅσον ἐκεῖ ἐξακολουθεῖ νὰ
διατελῇ ἄνδρος καὶ ἀδενδρος ἡ παρα-
λία. Τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο καφενεδάκι, ὅ-
που ἤρχομεθα ἀφανεῖς ὁσάκις τὸ ἐσκά-
ζαμε ἀπὸ τὸ μᾶθημα, ἵνα καπνίσωμεν
τὸ πρῶτον σιγάρο καὶ παίξωμεν τὸ πρῶ-
τον τάβλι, μένει ἀκόμῃ ἀμετάβλητον. Νο-
μίζω ὅτι βλέπω τὸν αὐτὸν πρὸ δεκαπεν-
ταετίας μονάκριβον μπακλαβάν, σχημα-
τίζοντα εἶδος νήσου μέσῳ τῆς πεπληρω-
μένης μέλιτος πίεσας, κατοικού-
μενον ἀπὸ κατσαρίδας καὶ μύρμηκας.
Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ γυρᾶν πρὸς ὡ-